

”Tulis huomiseks päiväks pouta, tulis huomiseks päiväks pouta”

Kyseiselle Varismatin kuuluisalle sateenehkäisyanssille on totta vie ollut melkoisesti kysyntää kuluvana suvena heti ennätysellisten kevätkuivien hellitettyä.

Tapahtumajärjestäjän on Suomessa pakko suunnata ajatuksensa sen todennäköisimmän vaihtoehdon suuntaisiksi, että sunnuntain lisäksi sadetta piisaa myös arkipäivinä. Erityisesti on pantu merkille tämän kesän sääennusteiden ”lievä” epätarkkuus. Monta kertaa niin rehuntekijöiden kuin ulkoilmatilaisuuksien promoottoreidenkin on tehnyt mieli viskata toosa vinosti ikkunasta takapihalle kommentein: ”Kato nyt ite, onko siellä pouta”.

No nyt se tul

Tämä pätee niin mihinkä tahansa höpöä tunnetta tuottavaan ärsykkeeseen kuin joskus sitten epämiellyttävämpäänkin. Nyt nimenomaan kesä vaikutti tulevan sopivasti aktiviteettiviikolla. Mutta auta Armani, kun teltanpystytyspäivä valkeni, tai pikemminkin pimeni, saatiin vettä kuin siitä tunnetusta entisen akan peräpäästä naistenviikolla. Onneksi kuitenkin sade laantui parahilleen, ja koko komeus saatiin pystyyn ilman ”vesisaavi oven päällä” -oireyhtymää. No, eipähän piha sitten pahemmin põlissyt varsinkin, kun Kirmot -viikolla muisti sataa joka ikinen päivä vähintään jollakin kellonlyömällä.

Uusi festarialue koulukeskuksen kentällä vaikutti heti avarammalta, akustisesti vähemmän haasteelliselta ja toimivammalta: kapasiteetti lisääntyi sopivasti. Aitaamista tosin piisasi Tarvaalan pojilla aitaamisesta päästyäänkin. Eikä siinä vielä mitään, sillä parilla hunsvotilla oli ylempi (?) ymmärrys kytkeytynyt päältä ja loppukin hirttäytynyt kauluksen reunaan palkkapäivän (15. pv) vastaisena aamuyönä kello viiden aikaan: ei muuta kuin perinnepuukolla aitamuovia puhki 16 kappaletta ja kaljavarkaisiin yrittämään. Vartija oli valpas ja poliisi hoiti hommansa – mutta kuka maksaa laskun, jäämme odottamaan? Ei Tarvaalan poikia eikä kyllä paljon muitakaan aamulla naurattanut, kun edellispäivänä rakennettua aitaa katseli.

Selekä kaheksikolla flyygelin roudausta

Moni ei tule ajatelleeksi sitäkään, kaikkein vähiten juuri lippuja ostaessaan, mitä kaikkea sisältyy konsertin toteutukseen. Sitähän voisi helposti tepastella tyytyväisenä kirkon käytävää alttarille ja päästää tulemaan kitakaaret ruvella. Niinhän sitä äkkiseltään voisi luulla.

Vuosikausia soittimemme on sekä kuljettanut että virittänyt Hirvosen Eero hymyssä suin. Hänet tunnetaan perheessämme myös ”Näpit irti siitä pianosta” -Hirvosena. Ikuisuuksia sitten Eero oli tullut pianomme kimppuun viattomana tarkoituksenaan virittää soitin. Keskimäinen tyttäreemme koki myöhemmän herännäisyytensä häirityksi ja huusi kipakasti huoneestaan nuo kuolemattomat sanat.

Raimo Sirkiä ja Maija Weitz

Nyt ei siis tarvinnut minkään peltiheikin tai pölynimurin säästyksellä lauleskella, siitä Eero oli jälleen pitänyt huolen. Tunnettu tenorimme Raimo Sirkiä ajeli Savonlinnasta saakka vaimonsa kera tutustumaan mainioon kirkkomme akustiikkaan, jota Keskiuomalaisen arvostelija tosin luonnehti puurouttavaksi. Tässä varmaan on totta se kuuluisa toinen puoli: bändin kanssa näin kuuluu olevan, mutta sitten taas sellaiset taitajat kuin Soile Isokoski ja Tommi Hakala ovat olleet omissa esityksissään toista mieltä – riippuu varmaan siitäkin, mistä kuuntelee. Rasittavalla matkalla laulajan äänipäät ja varsinkin yllähengitysteiden kaikupohja olivat joutuneet koetukselle, joten häntä huolesti silminnähdyn etukäteen se, miten vehkeet kestäisivät lämpimällä estradilla ja minkä kelit renkaat olisi syytä pistää alle.

Konsertin alkupuolella Raimo loikin yleisöön tuskaisen anteeksipyyteleviä katseita ja siemaili vesilasista kostuketta. Varmasti tilanne oli laulajalle tukala, kun keskeinen työväline yskähteli, vaikka mitä teki – sama se on Räikköselläkin ollut hyvästä tiimistä huolimatta monta kertaa (oliko näin Schumacherin aikana - kysyn vaan ja vastaan, että ei). Yleisö ymmärsi tilanteen, ja Sirkiä taisteli hienosti itsensä tilanteen herraksi. Huojennuksen näki selvästi kehon kielestä.

Puhdassointista flyygeliä komensi ja kuritti Maija Weitz, johon tutustuimme jo puolitoista vuotta sitten, kun hän säesti Saarijärvi -salissa kuulua venäläistä viulistia Sergei Kravtshenkoa. Tällöin panin merkille pianistin taidot. Yhteydenpito onkin tästä lähtien ollut tiivistä, eikä sille näy loppua.

Nousujohteiseksi suunniteltu ohjelma ja sen tulkinta kohosi huipputenorin äänen aukenemisen tahdissa konserttiohjelman loppuun sijoitetuissa Ave Marioissa taiteilijan maineen tasolle ja huipentui virtuoosiluokkaan ylimääräisenä kuullussa auringon palvonnassa (O sole mio), jota toden teolla kaikki sydämestämme toivoimmekin tärkeälle viikolle.

Ilta jatkui lauhkeassa heinäkuun huumassa ruoan, juoman ja huonon seuran merkeissä intiimissä tunnelmassa. Ilmassa väreili vahva kulttuurin, luovuuden, ystävyyden ja monilukuisten naarashyttysten lataus.

Apulantaa, eikä sitä ihteänsä

Kokemuksen karttuessa iän myötä ja lähinäön alvariinsa heikentyessä oppii yhä enemmän arvostamaan työtä ja taitoa. Ilmiö on suorastaan silmiinpistävä taiteessa: kun ammattilainen on asialla kaikkinaisen säätäminen ja säheltäminen jäävät taka-alalle.

Muistan Keskustalon Taunon riemun, kun hän soitti syksyllä, olin kait kierukkaa tuuppaamassa jollekulle emännälle, että hän on nyt kiinnittänyt Apulannan Kirmoihin. Ilo oli molemminpuolinen ja Taunon osalta se perustui vielä vankkaan tietoon kesän trendeistä. Tosi oli: tämän kesän kuumimmat nimet Suomen festareilla ovat juuri Apulanta, Yö ja PMMP. Nämä kaikki Tane myös meille touhusi.

Hieman etukäteen hirvitti raideria tavatessa, että minkäköhänlaisia kukonpoikia sieltä oikein on backstagelle tulossa. Kohtuullisen rispaantuneella bussilla pihaan karautti kuitenkin rento porukka, joka oli joka käänteessä tyytyväistä, otti työnsä ja yleisönsä erittäin vakavasti ja esiintyi vielä parastaan pannen. Koko illan lavan reunalla parveilleet tytöt ja jotkut mummoikäisetkin saivat vielä palkinnoksi konsertin jälkeen suihkun puhtaat pojat nimmareiden jakoon ja valokuvien ottoon – ja kaikki palveltiin viimeiseen faniin asti. Siinä oli porukka, josta kannattaa monen esiintyjän ottaa oppia. Säästyisi kasa proppuja järjestäjiltä parempaan tarpeeseen.

Esisoittajana kuultiin karstusista koottua Metallikaa. Järven Juha on tehnyt erinomaista työtä yritysmaailmassa ja välttämättömän seutukunnallisen yhteishengen nostattamiseksi. Jo siksi Metallika oli paikkansa ansainnut, vaikka kiitettävästi paikalle tullut nuorempi polvi saattoi pitää ohjelmistoa retrona. Joka tapauksessa kovasti koputeltu keski-ikäisiltä miehiltä, joista suurimmalla osalla on elämässä vallan muu perustehtävä.

Satu sopassa

Keskiviikko muodostui päiväksi, jossa jo pieni pieraisu sai vedet taivaalta valumaan valtoimenaan: sade kiihtyi kuin Kiminkinen univelkaisena kaupan kassajonossa. Sopivassa poudan raossa telttaa alkoi lähestyä vakaa ja innosta puhkuva lasten, rattaiden ja hikisten äitien, mummojen ja pappojen loputtomalta vaikuttanut saattue. Hetkeä aikaisemmin teltan taakse kaartoi musta pakettiauto, jonka ohjaimissa ratin takaa kurotteli vaalea hentoisen piskuinen nainen. Tottuneesti peruutti hän teltan piuhojen väliin ja tervehti iloisesti.

Ei oltu ensimmäistä kertaa laulajaa kyydissä: Satu Sopanen kera kokoonpanonsa, jonka nimi on vaihtunut tilanteesta riippuen joustavasti, saapui kolmen vuoden tauon jälkeen Kirmoihin. Tällä kertaa Tuttiorkesterissa soitti kesälomansa ratoksi mies, joka on käynyt läpi koko teltan viereisen pitkän talorykelmän kaikki kouluasteet: Turussa opettajana ja musiikkielämässä vahvasti vaikuttava Timo Lehtovaara.

Edessä oli Kirmojen tärkein yleisö ja konsertti. Se myös osoittautui tunnelmaltaan sekä yleisön määrältä ja intensiteetiltä tavoitteidensa veroiseksi. Sadekuuron lyhytaikainen pauhu teltan kattoon loi vain ylimääräisen lavaste-efektin satumatkaan.

Oli suunnaton ilo seurata aitoja lasten reaktioita. Satu Sopanen on taiteilija, joka ottaa työnsä vakavana haasteena: lapsia ei todellakaan vedetä lipan alta. Kaikki halukkaat saivat myös nimmarin. Konsertin jälkeen aurinkokin saattoi jälleen paistaa. Jäämme odottelemaan syyskuun lopulla julkaistavaa levyä sekä tulevia esiintymisiä Kirmoissa.

Otto -poika/Groovy Blue

Kaivataan mummon mökki -tyyppistä omakotitaloa, mikä ystävällisenä tiedotteena ilmoitetaan. Tämän ajan taitavimpaan puhtaasti saarijärveläiseen bändiin kuuluvat Otto Kuparinen, Harri Hunnako, Leo Walamies ja Sauli Rutanen. Se on tämä Otto, joka tarvitsee puolisonsa kera asuntoa.

Groovy Blue tuli ns. hätäapukeikalle keskiviikkoillan alkuun täydentämään ohjelmaa. Tietenkään yhteys ei ollut paras mahdollinen illan muiden esiintyjien ja kohdeyleisön suhteen, mutta laadukkaasta musiikista pitävien ihmisten oli hyvä tutustua tähän kohteeseen pojat kun soittavat tosi hyvin. Kapasiteettia riittäisi hyvinkin pitkälle, mikä edellyttää intensiivistä työtä ja asiaan vaikuttavien musiikkipiirien tukea, mitä kuulutan perään: nimenomaan periksi ei kannata antaa – rokki vyöryy komeasti.

Tuukkasen pojat ja Pasiin sukupuolen vaihto

Kaikki kulttuuri on pohjimmiltaan paikallista alkuperää ja perustuu puhtaimmillaan rajattomaan luovuuden ja oivalluksen riemuun. Hankasalmelainen Werner Bros. on tästä huikea esimerkki. Ainoastaan valtiovalta ei tätä oivalla sen paremmin kuin Kirmojakaan Kalevi Kivistön poistuttua meitä pieniä tukemasta. Reilu tunnin mittainen esitys oli taattua hulvatonta irrottelua, minkä siivitti lentoon maestro Jari Tuukkasen vähäeleisyydessään herkullinen huumori.

Ja sitten tilattiin taksi

Jyväskylässä taksikeskus on ottanut käyttöön kuuden euron varausmaksun. Tätä ei teltalla yleisöltä laskutettu, kun mittavan Saarijärvi -foorumien valloitti kokoonpano, joka ei villeimmissä sovituksissakaan ajautunut umpikujaan vaan hurjasteli

ammattimaisesti perille toisin kuin eräs italialainen suunnistaja finvitosilla (hän oli kertomansa mukaan hyvä juoksemaan, mikä tosin vain lähinnä vaikeutti etsijöiden toimenkuvaa).

Tijuana Taxi sisälsi melkoisen seitsikon selvästi sydämensä pojasta kumpuavasta soittamisen ja esiintymisen ilosta säteileviä varttuneita ammattilaisia. Keulahahmo, rytmi- ja poskensoiton virtuoosi, Riku Niemi nauttii täysin siemauksin Kellokosken pojan villiinnyttävästä avohoidosta. Rumpali Jari Kepa Kettusen lyönneistä voidaan tarkistaa metronomikin: meno ei kiilaa eikä hyydy muun orkesterin mielialojen mukaan totesi juontajakaverini varamaalaislääkäri Janne Nummikoski. Torvet soivat ja kitara, basso sekä marimba yltyivät sellaiseen karkeloon, että yleisö mylvi loppuhuipehennuksen seisaaltaan. Oli se sellainen kokemus, ettei tyydytyksen puutteessa sinä iltana tarvinnut enää kenenkään peiton alla piehtaroida...

Mä maalaispoika(lääkäri) oon...

Kaikkien yllätykseksi torstainakin satoi, mikä teki illasta melkoisen viileän. Vattenfall -teltalle kurvasi Volvollaan tottuneesti valtakunnan ykköslaulattaja, ajatusten Kiiminkijoki, parlamentaarikko Mikko Alatalo. Kumppaninaan hänellä oli haitarivirtuoosi Jammi Humalamäki, joka osoittautui myös hyväksi peesaajaksi poskensoiton alalla.

Mikko yllätti minut, ei pelkästään kateudellaan kahdesta kesälääkärissä esiintyneestä bikinipukeisesta naisesta (terkkuja vain ennakkotunnottomille Tuijalle ja Riikalle), vaan myös intensiivisestä ja hauskasta ja myös todella pitkästä laulusetistä. Mikä on, ettei tämä kattaus saa kohderyhmää teltalle laulamaan. Minullakin oli todella hauskaa, vaikka en laula osaakaan. Saarijärven laulumiehet olivat paneutuneet osuuteensa ilmeisen huolellisesti ja onnistuivat mallikkaasti. Tämä on ilta, johon seuraavissa Kirmoissa on saatava massat mukaan. Nyt tuli sellainen olo, ettei oikein tiedostettu illan funktiota!

Perjantai oli toivoa täynnä

Kyllä vähän hirvitti, pakko myöntää, kun ajatteli tulevaa iltaa panostuksineen ja klo 18 tullutta melkoista sadekuuroa. Siinä jo puristeli muutakin kuin pingispalloa taskussaan ja muisteli Urkkia Paavon patsaan paljastustilaisuudessa Saarijärven maatalousnäyttelyssä: ”Koettelee vaan ei hylkää Herra”.

Tiedättekö, mitä teitte paikalle tullut Kirmojen yhden illan ennätysyleisö? Te mahdollistitte Kirmot jatkossa – kiitos siitä – sanoisi Tarmo Manni, jos eläisi ja niin sanon nöyryimmästi minäkin paino sanalla **kiitos!**

Levil ja Tanssiorkesteri Timo & Kepasen räppi toimi hyvin: artikulaatio sujui poikkeuksellisesti ja asenne oli kohdallaan eikä edes kolmen metrin katolta rysäyksestä muistona seurannut käsikipsi suuvärkkiä kipsannut: hyvä pojjaat!

Seuraavaksi saatiin lavalle peräjälkeen kaksi tämän kesän ehdotonta tähteä: PMMP sekä Yö. PMMP:n tytöillä oli takanaan lyhennetty äitiysloma: toisella 3 ja toisella 7 kk ja yksi keikka. Meno oli hurjaa ja bändi rautaa. Innokkaimmat fanit Kuopiosta ja Jyväskylästä tulivat paikalle jo ennen puolta päivää. Kuopion pienempi ryhmä pärjäsi huutoäänestyksessä tasapäisesti maakunnan tyttöjen kanssa.

Siinä saivat menetetyt vatsalihakset oikeaoppista kyytiä synnytyksen jälkeen: ei tarvitse pelätä vanhemmiten laskeumavaivaa eikä pidätysongelmia. Syyttä ei Asunnan Anna jo etukäteen mainostanut tyttöjen lavaesiintymistä energiseksi ja bändiä taitavaksi.

Kun aurinko laski, alkoi Yö. Solisti Olli Lindholm osoittautui maalaisjärkiseksi symppikseksi, jonka kanssa voisi keskustella loputtomiin. Pakko tunnustaa, että ”Rakkaus on lumivalkoinen” jonottaa kärkipäässä pääsyä virsikirjaan heti Satumaan jälkeen, mutta olimme Ollin kanssa samaa mieltä siitä, ettei se oikein häihin sovi – toivottu on ilmeisesti sanoja sen syvällisemmin pohtimatta. Esiintyminen kesti nousujohteisesti 80 minuuttia, ja yleisö eli mukana hurmiossa.

Komean illan päätti Lanneveden, Saarijärven sekä Barcelonan tyttö Crista, jonka kone laskeutui Tikkakoskelle vasta illalla. Toki Cristan esittämänsä musiikkiin sopiva lauluääni oli tiedossa, mutta totaalisen täystyrmäyksen koin Samin kiivetessä rumpujen taakse eikä aivan ilmeisesti missään roudaustarkoituksessa. Bändi soitti hyvin. Viking -musiikin Jäppinenkin joutui toteamaan: ”tiukka bändi”. Tiettyä vaikeuserrointa esitykseen aiheutti varmasti se, ettei porukka ollut nähnyt Cristaa puoleen vuoteen lainkaan. Erityiskiitos yleisölle siitä, että jaitte sankoin joukoin kannustamaan illan loppuun saakka.

Lauantai – eikä mitään makkaraa

Satoi lauantainakin, mutta varsinainen ilta osoittautui maanantain ohella viikon kauneimmaksi: aurinko – vai mikä se oli. Entisen yleisönosastokirjoittajan kauhuksi 25 kappaletta Semmarimunaparia oli ensin huuhdeltu savusaunasta Lumperoisen aalloissa: mikä ekologinen katastrofi. Kyseisestä luulosairaudesta huolimatta pusikossa tirkistelleet naapurin rouvat lienevät todenneet, että on tuossa toisaalta puolensa.

Näissä tunnelmissa alkoi äänenavaus ja se onnistui hyvin! Semmarit eivät petä koskaan toisin kuin kilpailijat uskottelevat entisestä Maalaisliitosta. Konsertti oli tietenkin laadittu nousujohteiseksi ja yleisö villiintyi perinteisesti.

Illan avasi kuitenkin Greenwaters ja millä tavalla: ei heti uskoisi paikkakunnan ”tavallisten” urhojen soittavan näin konstailemattoman komeasti ja rennon helpon oloisesti! Yleisö saapui ajoissa paikalle ja uskonkin, että pojat saivat tähän mennessä elämänsä keikan: iloista, hurmaavaa ja illan luonteeseen täydellisesti istuvaa!

Stand up on raaka laji. Siinä esiintyjä laittaa itsensä täydellisesti yleisön armoille. Kyllä Teemu Vesteriselle on nostettava hattua sen molemmista päistä: ei leipä ja Keiju tule pöytään helposti. Juuri Teemua on kiittäminen siitä, että Kirmoissa on stand up vakio-ohjelmana. Nauru pidentää ikää – se on selvä. Illan esiintyjät Pekka Jalava, Mika Eirtovaara ja tietenkin Teemu Vesterinen onnistuivat hienosti. Hauskaa oli – jatkoa seuraa ilman muuta. Tähän joutuu myös Teemun isä varautumaan kiinteistönsäkin osalta Kirmot -viikolla.

Paavo Honkimäki on hurmuri. Tällä kertaa julkisivua koristi Siunattu hulluus -parta niin, että en todellakaan teltalla heti tunnistanut koko miestä – noloa. Kokoonpanonsa Tummuvat lumpeet soitti niin ammattitaitoisesti, että itse Vesa-Matti Laaksonen jähmettyi myöhäisestä ajankohdasta huolimatta jalansijoilleen seuraamaan esitystä. Viikon telttäohjelma päättyi intensiivisen rokin jälkeen parhaaseen mahdolliseen tunnelmaan: Sinua, sinua rakastan... Rakkautta ja hellyyttä seuraaviin Kirmoihin saakka teltalta !!!

Kukonhiekka täyttyi tanssiväen suosikista Pekkaniskan Pojista. Kokoonpano soitti konstailematonta tanssimusiikkia, joka on saanut suorastaan käsittämättömän

suosion. Melkeinpä vakiovieras Jean S. pisti jälleen kerran tanssilavan parketin koetukselle. Talo oli kutakuinkin täysi ja kohtaamani yleisö tyytyväistä.

Tervetuloa Pylkönmäki ”vaatimattomine ihmisine vähäisissä taloissaan”

Kirmojen päätöskonsertti järjestettiin pienessä ja kodikkaassa Pylkönmäen kirkossa, jonka korjauspiirustukset esitteli 22.8.1926 henkilökohtaisesti 28 -vuotias Alvar Aalto – mikä lie pojankolttiainen. Väliotsikon lainaus on peräisin vuodelta 1908 F.O. Rapolan teoksesta Suomen maakunnat. Konsertin ja Pylkönmäki -päiviä referoi tässä lehdessä tarkemmin kirjeenvaihtajamme Matti Syrjälä, joka luonnehti Yrittävällä itseään Ritva Oksaselle: ”Asun Palokassa, mutta elän Pylkönmäellä”.